

JØRN LIER HORST

**KOIRASUDEN
ARVOITUS**

Suomentanut Päivi Kivelä

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Norjankielinen alkuteos *CLUE – Ulvehundgâten*

First published in Norway by Kagge Forlag AS 2016

Copyright © Jørn Lier Horst & Kagge Forlag AS 2016

Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

Suomentanut Päivi Kivelä

ISBN 978-951-1-42501-4

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2023

Cecilia Gaathe asuu Täysihoitola Helmessä. Hänen isänsä Alan W. Gaathe on täysihoitolan omistaja ja johtaja. Cecilian äiti Iselin Gaathe hukkuu mystisesti Venepoukamassa edellisenä kesänä.

Leo Bast on juuri muuttanut Venepoukamaan. Hän asuu täysihoitolan yksityisellä puolella äitinsä Rebekan kanssa, joka on palkattu hotellin johtajaksi. Leon vanhemmat ovat eronneet. Hänen isänsä on toimittaja ja asuu Dubaissa.

Une Flaker asuu vanhempiensa ja kahden veljensä kanssa vanhassa kalastajan talossa Venepoukaman itäpuolella. Unen isä Widar Flaker on kalastaja ja äiti on opettaja kaupungissa.

Egon on Unen koira. Sen nimi on Egon, koska se on egoistinen ja itsepäinen ja toimii lähes aina oman päänsä mukaan. Polvenkorkuisella sekarotuisella Egonilla on kihara ruskea turkki, pitkä häntä ja kostea kuono. Egonin väitetään polveutuvan poliisikoirasta.

Täysihoitola Helmi

Täysihoitola Helmen rakennutti Cecilian isoisän isoisä yli sata vuotta sitten. Silloin vieraat tulivat höyrylaivalla syvänmerenlaituriin tai junalla kaupunkiin, mistä jatkoivat hevosvaunulla rannikolle. Sodan aikana saksalaiset valtasivat täysihoitolan upseerien asunnoksi. Sen jälkeen omistajia oli useita, kunnes Cecilian äiti ja isä ostivat talon, kunnostivat sen ja alkoivat vuokrata huoneita vieraille. Cecilia ja hänen isänsä asuvat täysihoitolan yläkerrassa yksityisellä puolella, samoin kuin Leo ja hänen äitinsä. Cecilian tornihuone kohoaa korkealle täysihoitolan yläpuolelle.

Sisältö

1. Kyyhkys	9
2. Lady Anetta	13
3. Jäljet	19
4. Cochin kartano	25
5. Mies ja auto	29
6. Pimeässä	34
7. Kuolema	39
8. Lumen peitossa	43
9. Kauhuissaan	48
10. Aavekuva	53
11. Kuka seuraavaksi	59
12. Vanhoja papereita	64
13. Koirahäkki	69
14. Ullakko	75
15. Ansa	80
16. Saalis	85
17. Verijäljet	90
18. Paimensaari	94
19. Hyökkäys	98
20. Mies jäällä	103
21. Rantaa kohti	108
22. Numero kolme	113
Herakleitos	119

”PANTA RHEI – KAIKKI VIRTAA.”

HERAKLEITOS, 540–480 EAA

1. luku

Kyyhkyset

Venepoukamassa ei ollut koskaan aikaisemmin ollut niin kylmä sinä aikana kun Cecilia oli asunut siellä. Pakkanen pysytteli kahdessakymmenessä asteessa melkein viikon. Nyt pakkaneen oli vähän lauhtunut, mutta ikkunat olivat vieläkin paksussa kuurassa ja täysihoitola Helmen räystäistä riippui jääpuikkoja. Edes Vanha Tim ei muistanut, milloin viimeksi oli ollut niin kylmää että koko lahti oli jäätynyt. Tuuli lisäsi pakkasen purevuutta, mutta oli myös lakaissut jään puhtaaksi lumesta. Koko lahti oli kuin suuri luistinrata.

Cecilia istui penkillä uimakoppien edessä ja solmi luisimia. Une liukui jäälle ja alkoi pyöriä ympäri. Hän oli melko taitava, mutta Leo hoiperteli epävarmasti luistimillaan.

Unen koira Egon juoksi myös jäälle mutta tassut lipsuivat, se putosi vatsalleen ja pyöri paikallaan.

Cecilia pani lapaset käteen, nousi ja käveli jään reunaan. Ensimmäiset potkut olivat varovaisia, sitten hän alkoi viilettää pitkin potkuin lahden poikki.

”Hei! Odottakaa minua!” Leo huusi.

Cecilia kaarsi takaisin hänen luokseen, tarttui käsi-
puolesta ja Une toisesta. He lähtivät luistelemaan Leo
välissään. Egon pääsi jaloilleen ja yritti pysytellä perässä
parhaansa mukaan.

Cecilian merkistä he irrottivat otteensa Leosta yhtä
aikaa niin että tämä sai yrittää yksin. Ensimmäiset met-
rit sujuivat hyvin. Sitten Leo horjahti, alkoi huitoa villisti
ja kaatui vatsalleen jälle.

Suuri lintuparvi lähti lentoon metsästä Kallioniemestä.
Ne räpistelivät puiden keskeltä kovaa vauhtia, kieppuivat
ylöspäin ja hajaantuivat lahden ylle.

Leo nousi istumaan ja osoitti lintuja.

”Kyyhkysia”, hän sanoi.

Siivet suhisivat heidän yläpuolellaan. Harmaat kyyh-
kyset lensivät parvessa laajan kaaren, muuttivat suun-
taa, hajaantuivat taas ja katosivat metsään lahden toiselle
puolelle.

”Ne säikähtivät jotakin”, Cecilia sanoi ja kääntyi katso-
maan metsää, josta kyyhkysset olivat lähteneet.

Puunrunkojen välissä näkyi liikettä. Musta varjo val-
koista lunta vasten. Se näytti eläimeltä, mutta katosi
ennen kuin kukaan heistä ehti nähdä tarkemmin.

Myös Egon oli huomannut jotain. Se astui muuta-
man epävarman askeleen ja haukahteli terävästi met-
sään päin. Yksinäinen kyyhkynen nousi ilmaan oksalta
ja lensi samaan suuntaan kuin toisetkin.

Une ojensi kätensä ja auttoi Leon pystyyn. Leo horjatteli eteenpäin muutaman potkun verran ja kaatui taas.

Cecilia nauroi. Hengitys huurusi valkoisena pilvenä suun edessä.

”Ylös taas”, hän sanoi ja kumartui auttamaan.

Leo tarttui hänen käsiinsä ja nousi. Cecilia luisutteli takaperin irrottamatta otettaan. Meno sujui joka hetki paremmin, ja Cecilia veti hitaasti kätensä pois. Leo jatkoi muutaman metrin yksin ja alkoi sitten taas hoippua.

”Tuolla!” Leo huusi ja osoitti Kallioniemeen, josta kyyhkysket olivat lähteneet, sitten hän kaatui.

”Se on koira”, hän sanoi ja oikaisi kypäräänsä.

Cecilia kääntyi katsomaan ja huomasi eläimen. Se oli suuri ja tumma ja katseli heitä liikkumatta.

Egon haukahti vielä kerran ja vieras koira katosi puiden taakse.

”Kenen koira se voisi olla?” Une mietti. ”Ei täällä ole koiraakaan kenelläkään muulla kuin minulla.”

”Kulkukoira?” Leo ehdotti ja yritti nousta.

”Kyllä sillä varmasti omistaja on”, Cecilia sanoi ja auttoi hänet ylös.

Leo kohautti olkapäitään.

”Ehkä se on karannut”, hän sanoi.

”Tuolla se on taas!” Une huusi ja osoitti.

Koira oli tullut kallion reunalle. Vasta nyt he käsittivät miten suuri se oli. Välimatkaa oli suunnilleen sata

metriä. Ellei rantakallio olisi ollut jyrkkä ja korkea, Ceciliaa olisi pelottanut.

”Sillä näyttää olevan jotain suussa”, Leo huomasi.
”Olisiko kyyhkynen?”

Vieras koira kumartui, avasi leukansa ja pudotti sen mitä sillä oli ollut suussa. Se seiso paikallaan vielä hetken, kääntyi sitten ja katosi metsään.

”Minusta se ei näyttänyt tavalliselta koiralta”, Une sanoi.

”Mikä se sitten oli?”

”Pikemminkin susi.”

Cecilia ja Leo katsoivat häntä.

”Susi? Ei täällä ole susia.”

Juuri silloin Kallioniemen takaa kuului ulvontaa. Matalaa, valittavaa ulvontaa, joka vaihteli sävyä ja voimistui ja vaikenen sitten.